

Sygn. akt IV Cz 448/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31.07.2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO Jolanta Deniziuk (spr.), Wanda Dumanowska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2013r.w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miasta S.

przeciwko T. R. (1) ,T. R. (2), E. J. (1), W. J. i E. J. (2)

o eksmisję

na skutek zażalenia powódki na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 czerwca 2013r. sygn. akt IC 436/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

IV Cz 448/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy , wobec cofnięcia powództwa umorzył postępowania, a w punkcie 2 nie obciążył pozwanych kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w przedmiotowej sprawie wystąpiły okoliczności przewidziane w art. 102 kpc. W ocenie Sądu sytuacja finansowa pozwanych jest trudna , pomimo to wywiązali się z obowiązku uregulowania zaległości , co umożliwiło wszczęcie procedury zawarcia z nimi ponownie umowy najmu. Zatem kierowanie sprawy do sądu było zbyt pośpieszne.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła powódka zarzucając sądowi naruszenie art. 102 §1 kpc poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie , co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Podkreśliła, że pozwani zajmowali lokal bez tytułu prawnego, tym samym uprawniona była do wytoczenia powództwa o eksmisję , ponadto pozwani spłacił zaległości już po wniesieniu sprawy do Sądu . Wskazując na powyższe żalący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenia na jego rzecz w całości poniesionych przez niego kosztów procesu oraz zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 98 kpc , strona przegrywająca sprawę ponosi koszty procesu , w tym obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów zalicza się również wynagrodzenie ustanowionego w sprawie adwokata lub radcy prawnego.

Wysokość zaś wynagrodzenia pełnomocnika sąd ustala na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). O kosztach procesu, zgodnie z dyspozycją art. 108 kpc, sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji.

Powyższy przepis ustanawia dwie podstawowe zasady rozstrzygania o kosztach procesu tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Przegrywającym jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione, lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Ocena zaś, czy i w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę, powinna być dokonana przez porównanie roszczeń dochodzonych z ostatecznie uwzględnionymi.

Przy czym uregulowanie przez pozwanego zobowiązania już po wniesieniu sprawy do sądu nie zamienia oceny, że roszczenie powoda co do zasady było zasadne, a tym samym przysługuje wnoszącemu sprawę zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu.

Art.102 kpc., na który powołuje się Sąd Rejonowy, daje jednak możliwość sądowi, ale tylko w wypadkach szczególnie uzasadnionych, odstąpienia w części lub w całości od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania. Jest to wyjątek od ogólnie obowiązującej zasady wyrażonej w art. 98 kpc. i jako taki nie może podlegać wykładni rozszerzającej.

Ustawodawca nie wymienia, nawet w sposób przykładowy, przesłanek, które winny wystąpić, aby zastosować zasadę wynikającą z powyższego uregulowania. Pozostawiając ocenę suwerennej, ale nie jednak dowolnej, decyzji sądu rozstrzygającego indywidualną sprawę.

Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” o których mowa w art. 102 kpc, zaliczane są zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Uwzględnić należy więc nie tylko trudną sytuację materialną i rodzinną strony, ale także sytuację wynikającą z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu i jego znaczenia dla strony. Całokształt zaś okoliczności, które mogą uzasadniać zastosowanie wyjątku określonego w art. 102 kpc ostatecznie powinno być ocenione przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego.

Dopiero ocena wszelkich okoliczności towarzyszących sprawie może bowiem uzasadnić stanowisko Sądu o odstąpieniu od obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu należnymi drugiej stronie. I takiej też oceny dokonał Sąd Rejonowy, a jego rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu, choć lakoniczne, zasługują na akceptację.

Rację ma żalący, że do spłaty zadłużenia doszło dopiero po wytoczeniu sprawy o eksmisję. Tym nie mniej z akt sprawy nie wynika, że nie był przez pozwanych realizowany obowiązek wynikający z decyzji powódki z dnia 20.01.2012r., a w której to decyzji rozłożono im zadłużenie na 24 miesięcznych. Tym samym termin spłaty całego zadłużenia został wyznaczony przez samą stronę powodową na styczeń 2014r. Wiązanie zaś możliwości zawarcia ponownie umowy najmu ze spłatą zadłużenia pozwala ostatecznie przyjąć, że działania podejmowane przez pozwanych jeszcze przed wytoczeniem sprawy, jak również charakter zgłoszonego żądania, pozwalało przyjąć przez Sąd Rejonowy, że wystąpiły szczególne okoliczności pozwalające na odstąpienie w trybie art. 102 kpc, od obciążenia strony pozwanej kosztami procesu.

Mając powyższe na względzie zażalenie jako niezasadne należało, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 kpc, oddalić.